

publicitat... i ací s'han instal·lat (jo dic que Rabanal sempre et reserva alguna sorpresa). Com bé podeu suposar, escoltar els seus cants gregorians és una autèntica delícia.

RABANAL DEL CAMINO – PONFERRADA, 33 km

Durant la nit, es va desencadenar una forta tempesta i, a les 5 h, quan vam deixar el llit, vam poder comprovar que plovia a bots i barrals i feia molt de fred. Davant d'aquesta situació, no hi ha altra possibilitat que posar-se l'impermeable i fer-se a la idea. Així ho van fer nosaltres, i a les 5.45 h eixíem de Rabanal.

Es va pujant a poc a poc a Foncebadón, on nosaltres arribarem a poqueta llum. El poble està abandonat i la majoria de cases, en runes. Envoltats per la boira i la pluja, semblàvem fantasmes en un lloc realment fantasmagòric.

La pujada continua per darrere de Foncebadón fins a arribar a la Creu de Ferro. Aquest lloc és considerat màgic: diuen que és entre el cel i la terra. Tothom ha de tirar una pedra a la base de la creu (hi ha unes quantes tones de pedres), demanar protecció per a la resta del Camí i pensar en els milions de pelegrins que han passat per ací i que han fet el mateix que nosaltres.

Eren les 7.30 h i ens van resguardar una estona al porxo de l'ermita que hi ha enfront de la creu. És possible que, en temps dels romans, hi hagués en aquest lloc un altar dedicat a Mercuri (déu dels camins) a 1.500 m d'altitud, entre el cel i la terra.

Estàvem amerats d'aigua fins als ossos i la temperatura no sobrepassava, segurament, els 0° graus. És indubtable que, en certs moments, una força estranya t'empenya i que, en aquest lloc, es fa palesa la màgia del Camí... Però prosseguim: no hi podem fer més temps. La pluja continua, hi ha boira i el fred és intens. Semblem autèntics pelegrins medievals, fugits de la història i sorgits d'un món irreal.

Poc després, s'arriba a Manjarín, poble abandonat, en el qual Tomàs (que es creu descendent dels monjos templers) ha instal·lat un alberg – refugi, on acudeix gent de tot tipus, la majoria de no massa bon aspecte. En dies de tempesta i boira com aquests, Tomàs toca la campana per palesar la seua presència en lloc tan inhòspit.

Ens aturem una estona; hi ha fang per tot arreu; el lloc no és gaire recomanable però, considerades les circumstàncies,

El Acebo. Continuava la pluja i la boira.

agraïm poder escalfar-nos a la vora del foc, per més que siga el més de juliol.

Poc després de Manjarín, s'inicia una forta baixada fins a El Acebo. Per moments, la pluja referma i ens dificulta més i més caminar.

Entrem a El Acebo envoltats per la boira, però ha deixat de ploure. Tothom es dirigeix a l'únic bar que hi ha al poble, al carrer Major (la taverna de José, l'altre bar que hi havia, ha tancat) i tots intenten eixugar-se, però sobretot refer les forces.

El Acebo, que també té alberg, és un llogaret molt acollidor, amb arquitectura tradicional, i que ha mantingut vida gràcies al Camí.

Continua la baixada cap a Riego de Ambrós i, des d'ací, pel mig d'un barranc en què, en dies de calor, l'atmosfera esdevé quasi irrespirable, arribarem a Molinaseca,

on s'entra per un pont medieval.

Si arribem esgotats, Molinaseca és un bon lloc per fer nit, ja que el poble és acollidor i bonic, i l'alberg és bastant confortable.

Som al Bierzo, una comarca màgica, de molta tradició al Camí, en la qual la gent és força hospitalària i agradable... i podem menjar realment bé.

Fins a Ponferrada, és tot pla, però ja notem el cansament. A Ponferrada, han obert un alberg nou, que sembla un hotel de luxe; per menjar, us recomane els voltants de la plaça de l'Ajuntament. Aquí, a Ponferrada, tothom té una cita obligada al castell templer del s. XII.

Hem passat la Creu de Ferro, i Santiago sembla estar més a prop: Galícia es troba a dues etapes.

Castell templer de Ponferrada.